

ONDER DE MENSEN

Renoveren

Een mens wil wel eens wat anders. Daarvoor hoef je niet meteen je hele leven overhoop te halen, je kan ook simpel beginnen. Een muurfe sauzen, bijvoorbeeld. Ons interieur stamt nog uit de tijd dat wij dwaas van vertieffheid het liektst boven bivakkeerden en dan heel gelukkig waren naast een meter was op de strijkeplank. Je haalt er niet de *utwonen* mee, zal ik maar zeggen.

Goed, schilderen dus. We begonnen met een muur en zagen dat verkeleken met die nieuwe tint het plafond wel erg geel was. Daarvoor huurden wij een schilderend duo in. Wilden wij wel even de kamer leeg trekken? Tuurlijk, na een avondje doorbijten heb je best 350 boeken en 188 glazen in dozen. Sky Radio buiderde door de kamer en om 12.00 uur bleeften de heren wel een plisje en daar dan een broodje hamburger bij. De kat verrekte het om op de nieuwe plek op de kattenbak te gaan en deed het dus gewoon midden in de kamer. Daarna sprong hij van opluchting met vier poten in de witte latex, waarvoor wij een heel hip whitewasheffect op de vloer kregen.

De bel ging: een mevrouw met kekke bril kwam de gordijnen opmeten, want het ongebleekt katoen had nu wel een erg studentikoze uitstraling. Ook zou onze kamer erg opknappen van een paar nieuwe meubels en een kleed van 1.500 euro.

Terwijl wij koortsachtig beraadslaagden riep de schilder van boven: wisten wij wel dat het stucwerk los zat? Dat wisten wij niet, maar nu wel, want rond de plint lag een hele berg schilfers en de hele hal was in stof gehuld. De schilders lieten de boel blijmoedig de boel. Als ze volgende week terugkwamen konden wij wellicht zorgen dat de leproze muur weer glad was. Ze deden 10 centimeter voor, waarna het plamuurmes stotke op een stuk dat wél met geleerde blik en maakten zich uit de voeten. De lak deed ondertussen heel rare dingen op het houtwerk, waardoor het leek alsof de deuren een ernstige aanval van acne hadden. Zouden we die overnieuw lakken? De hond nam ons de beslissing al uit handen, want op de stoep stond zijn joelende Deense verloofofde, die graag puppy's van hem wilde. Nu hadden wij deurposten met acne en zwart-wit haar. Reuze trendy, als je ervan houdt. Nu is iedereen weg. Op de overloop krijg je stucwerk tussen je tenen of spijkertjes van de weggetrokken vloerbedekking. De hond ligt na zijn buitenlandse slippertje fijn te snurken en ons bed is omringd door dozen en overrollige huisraad. De dag dat wij besloten een muurfe te sauzen lijkt jaren geleden, de dag dat het ooit afkomt nog lichtharen weg.

Frederieke Krommendijk

De datum en het tijdstip zal ze nooit vergeten: 12 september 2011, twee uur 's middags. Tom Hendriks van de Stichting Ambulante Fiom belt. Hij heeft goed nieuws: de stichting heeft de biologische moeder van Pascalle Gosen (37) weten te traceren en ook één van haar (half)zusjes in Colombia. „Ik werd koud over mijn hele lichaam.” Daarra gaat het snel. Na jaren van hoop en onzekerheid sluit Pascalle uit Enschede haar biologische moeder een dag na kerst op de luchthaven van Bogota in de armen.

door Gerben Kuitert

Adoptiekind 'Ik was 36 jaar het geheim van mijn moeder'

Fiom: 'Terugvinden familie is soms ook teleurstelling'

De Stichting Ambulante Fiom, met negen vestigingen in het land, biedt op een breed terrein psychosociale hulp. De stichting helpt onder andere adoptiekinderen bij het zoeken naar hun biologische ouders. Fiom wordt jaarlijks gemiddeld 300 keer gevraagd te helpen bij het zoeken binnen Nederland. Circa 100 keer per jaar zoekt Fiom via de zusterorganisatie ISS in het buitenland. In Europa is de kans op succes ruim 80 procent, daarbuiten zakt het slagingspercentage tot onder de 50 procent. Maatschappelijk werker Tom Hendriks van Fiom in Zwolle begeleidde Pascalle Gosen: „Bij zoektrajecten in het buitenland werken we doorgaans samen met ISS, een organisatie die wereldwijd actief is. ISS heeft echter geen vestiging in Colombia. Bij het zoeken naar Colombiaanse verwanten is Los Hijos, een particuliere stichting in Nederland, onze vaste partner.” Volgens Hendriks draait het terugvinden van biologische familieleden voor adoptiekinderen soms uit op een teleurstelling: „Er zijn vaak grote culturele verschillen. Ook de verwachtingen kunnen uiteenlopen. Vaak verwachten familieleden in arme landen financiële steun van een adoptiekind dat in het rijke Nederland is opgegroeid. In een continent als Azië zijn de familiebanden zo sterk dat men het bijvoorbeeld niet raar vindt om het kind in Nederland te vragen om de studie van een ver familie lid te financieren. Het is goed adoptiekinderen daar op voor te bereiden.”

Ze is een jaar of vijf als haar moeder haar verreikt dat ze 'niet uit de buik van mama, maar uit mama's hart is geboren'. Pascalle Gosen weet dan nog moeilijk raad met de werenschap dat ze een adoptiekind is. Tussen de leerlingen van de basisschool Park Stokhorst valt ze met haar bruine krullen ook niet uit de toon en waar Colombia ligt weet ze dan nog niet. Op 24 december 1975 heeft haar adoptievader Theo Gosen haar opgehaald bij een weeshuis in La Palma, op drie uur rijden van de hoofdstad Bogota. Niet lang daarvoor is Yenny Maritza Rueda, zoals Pascalle in Colombia heet, door haar moeder afgestraan voor adoptie. Ze groeit in Enschede op met haar eveneens uit Colombia afkomstige broer Bas, die acht maanden ouder is dan zij. Haar vader is hoofd van de inkoopafdeling bij Polairid en haar moeder maatschappelijk werker in het Medisch Spectrum Twente. „Pas in mijn pubertijd begon het echt te kriebelen. Ik vroeg me af waar ik vandaan kwam, wie mijn biologische ouders waren, hoe die er uitzagen en of ik op ze zou lijken. Voor zover ze wisten hebben mijn adoptie-ouders, die ik nog steeds als mijn echte vader en moeder zie, daar antwoord op gegeven, maar die wisten zelf ook niet zo heel veel.”

Als ze na de havo op het Kortepark College niet precies weet wat ze wil gaan doen gaat Pascalle Gosen op aandringen van haar ouders een jaar naar Barcelona. Ze leert er Spaans, de taal die ook in het land van haar geboorte wordt gesproken. Nadien volgt ze een toeristische opleiding, eerst in Zwolle en later in Hengelo. Na een baan op het hoofdkantoor van Arke Reizen in Enschede besluit Pascalle Gosen op een cruiseschip te gaan werken dat in het Caraïbische gebied rondvaart. Als ze weer vaste grond onder de voeten

heeft gaat ze aan de slag in de horeca. Sinds het najaar van 2010 werkt ze als gastvrouw bij het restaurant Amis in Enschede. Ondertussen blijven de vragen over haar afkomst knagen. „Twaalf jaar geleden heb ik een brief naar de redactie van *Spoorloos* geschreven met de vraag of zij me konden helpen.” Niet lang daarna krijgt ze antwoord: de redactie van *Spoorloos* meldt wel wat in haar zaak te zien. Maar in de jaren die volgen blijft het stil. „Ik heb nog verschillende keren gebeld. Maar ik kreeg telkens te horen dat ik geduld moest hebben. Het beleid daar is dat ze ook geen verdere informatie verstrekken om mensen geen valse hoop te geven.” Het gevoel dat haar verzoek 'ergens onderop een stapel ligt' wordt begin vorig jaar bewaarheid als een redacteur van het populaire tv-programma op haar voicemail het bericht inspreekt dat het toch niets wordt met de zoektocht. „Ze vonden het gebied waar ik geboren ben te gevaarlijk om te gaan zoeken. Ik was echt uit het veld gegaan door die boodschap. Vooral door de manier waarop. Een voicemailbericht. Zo doe je dat toch niet?” Het is haar hartsvriendin Faiza Taoumi die Pascalle Gosen aanspoort om het te proberen bij de Stichting Ambulante Fiom in Zwolle. „In mei vorig jaar heb ik daar naartoe gebeld en mijn verhaal uitgelegd. Fiom heeft mij in contact gebracht met mevrouw Wil de Groot van de Stichting Los Hijos, die Nederlandse adoptiekinderen uit Colombia helpt bij het zoeken naar biologische familieleden.” Op 12 september vorig jaar volgt het verlossende telefoontje van Tom Hendriks. „De contactpersoon van Los Hijos in Colombia, Doris, had contact gehad met mijn zusje Alexis in Bogota. Ik werd koud over mijn hele lichaam toen Tom het vertelde. Het eerste wat ik vroeg was: 'Leef ze nog, mijn moe-

'Spoorloos': Wel degelijk voor Pascale gezocht'

Geconfronteerd met de kritiek van Pascale Gosen op de redactie van *Spoorloos*, zegt redactiecoördinator Wïl van den Boogaardt van het populaire KRO-programma: „Jaarlijks krijgen wij zo'n 2.000 aanvragen voor zoektochten naar familie. Helaas kunnen we niet iedereen helpen, dus zijn we genoodzaakt om keuzes te maken. Wanneer het ons niet lukt om familie te vinden houden we een brief doorgaans wat langer in portefeuille in de hoop dat zich nieuwe zoekmogelijkheden aandienen.”

Spoorloos geeft geen updates over het verloop van de zoektocht. Van den Boogaardt: „Een gevonden spoor kan namelijk een week later een dood spoor blijken. Wanneer we de zoektocht daar telkens van op de hoogte zouden stellen belandt zij of hij in een emotionele achtbaan.” Zoektochten in Colombia zijn lastig, vervolgt Van den Boogaardt. „Adoptiedossiers zijn soms incompleet en soms kloppen de gegevens niet. Door het gelukkig afnemende geweld in het land waren families soms genoodzaakt te verhuizen, waarbij zij er alles aan deden om hun sporen uit te wissen. Dat bemoeilijkt het zoekwerk. Bij Pascale is gezegd dat we graag eventuele vragen willen beantwoorden, maar daar heeft ze geen gebruik van gemaakt. Dan hadden we ook het misverstand kunnen wegnemen dat we niet voor haar gezocht hebben. We zijn wel degelijk voor haar aan het zoeken geweest, maar helaas zonder resultaat. Wij hebben geen dossier meer van Pascale, dus ik kan niet ingaan op haar specifieke zoektocht. Maar dat het voor haar lang geduurd heeft is een feit en dat het ons niet gelukt is spijt ons.”

Pascale Gosen: „In m'n pubertijd begon het te kriebelen. Ik vroeg me af waar ik vandaan kwam.” foto Annina Romita

Pascale Gosen met haar biologische moeder Gladis Theresa Rueda en adoptie moeder Marion van Hoof.

Pascale met haar zus Xiomara (l.), haar biologische moeder Gladis Theresa en rechts van haar haar broer Jair en zus Alexis. foto's Pascale Gosen

der? Dat is al die jaren mijn grote angst geweest, dat ze niet meer zou leven. Hij stelde me gerust en ik kreeg een hele lijst telefoonnummers.” Het telefoonnummer van haar moeder ontbreekt op de lijst en Pascale slaat aan het bellen. „Ik belde het eerste nummer en de man die opnam hing meteen weer op. Ik belde hem nogmaals en vertelde mijn verhaal, maar hij wist nergens van.”

Het volgende telefoonnummer op de lijst klopt wel. Het is van haar zus Alexis (31). „We hebben gegild, gehuild en gelachen aan de telefoon. Mijn moeder bleek in Venezuela te wonen bij mijn zus Glenys (34). Ze woonde daar met haar man, omdat ze als gevolg van suikerziekte een open been heeft en de medische behandeling daar gratis is. Ook mijn broer Edgar (32) bleek in Maracaibo te wonen, in dezelfde stad als mijn moeder en Glenys.” Verder blijkt Pascale Gosen nog een zus, Xiomara (27), te hebben die in Ecuador woont en studeert. En een broer, Yair (17), die nog in Colombia woont. „Ik bleek dus nog drie zussen en twee broertjes te hebben. Mijn moe-

der is nu 57 jaar, ze is samen met de vader van mijn jongste broer, Yair. Op twee na zijn de kinderen van verschillende vaders. Dat komt in Nederland nauwelijks voor, maar in arme landen als Colombia is dat niet abnormaal.” Drie dagen na het eerste telefoontje van de Stichting Ambulante Flom belt Pascale Gosen haar moeder in Venezuela. „Dat was heel emotioneel. Ze was heel blij om mij te spreken en vroeg meteen om vergiffenis. Maar ik neem haar helemaal niets kwalijk! Als je een betere toekomst voor je kind boven je eigen geluk kunt stellen vind ik dat groots. Daar zijn eigenlijk geen woorden voor. Ze vertelde dat mijn biologische vader haar buurman van destijds was. Een veel oudere man. Ze heeft het hem nooit verteld. En mijn zussen en broers ook niet. Ik ben 36 jaar lang haar geheim geweest. Mijn moeder is nog steeds heel arm. Haar man, die ook al 65 is geweest, gaat op de bakfiets op pad en ze leven van het verkopen van sapjes op straat. Dat kunnen wij ons hier helemaal niet voorstellen.”

In de maanden die volgen spreekt ze haar zus Alexis verschillende keren via de webcam. „Alexis woont in Bogota met haar man en zoonje van 3 jaar. Ze heeft zelf thuis geen internet, maar ging ervoor naar een internetcafé. We hadden afgesproken dat ik met mijn Nederlandse moeder, Marion van Hoof, op 27 december naar Colombia zou vliegen.”

Als ze op de dag na kerst in de bagageruimte op de luchthaven van Bogota door de glazen deur op straat haar zus Alexis ontwaart in de wachtende mening, laat Pascale haar koffertje vallen en sprint naar buiten. „Ik zag eerst alleen Alexis. Mijn moeder stond naast haar, maar ze is maar 1,55 meter groot en kwam amper boven het hek uit. Ik heb haar omhelsd en geknuffeld. Ze was niet de bus uit Venezuela gekomen. Wat een geweldige dag was dat.”

Pascale blijft ruim drie weken in Colombia. Ze ontmoet in Bogota ook haar zus Xiomara, die uit Ecuador is overgekomen. Later reist ze met haar adoptie moeder Marion en haar biologische moeder Gladis Theresa naar Rio Viejo, het dorpje waar haar Colombiaanse moeder nog steeds een huisje

heeft. „Het was een reis met de bus van een nacht door de bergen. Het is daar echt heel arm. Ze woont er in een soort barak, er is vaak geen stromend water en de elektriciteit valt er vaak uit. Ik had ook nog graag naar mijn geboortestad La Palma gewild, maar dat werd me van alle kanten afgeraden. Te gevaarlijk. De rebellen van de Farc (de beweging waartoe Tanja Nijmeijer uit Denekamp behoort - red.) zitten daar en die ontvoeren regelmatig mensen.”

Ze is nu een paar weken terug in Enschede, heeft via Facebook contact met haar zusje Xiomara en haar broertje Yair en belt regelmatig met haar zus Alexis en haar moeder. „Ze woont weer Rio Viejo. Ik heb haar een koelkast cadeau gegeven en financieel geholpen, zodat ze de medijnen kan kopen die ze nodig heeft. Ik ben pas terug in Nederland en moet het allemaal nog verwerken. Ik besef nu nog meer hoe verwend we hier zijn. Daar in Colombia zijn ze arm, maar wel vrolijk en ze delen er alles met elkaar. In augustus wil ik naar Venezuela om mijn zus en broer die daar wonen te zien. Daar ben ik nu voor aan het sparen.”